

- uchylenie późniejszych aktów podjętych w ramach postępowania konkursowego, w szczególności listy uczestników konkursu spełniających warunki ustalone w ogłoszeniu o konkursie, sporządzonej przez komisję konkursową, decyzji Komisji ustalającej na tej podstawie liczbę stanowisk, które należy obsadzić, listy odpowiednich kandydatów sporządzonej przez komisję konkursową po zakończeniu jej prac oraz decyzji o powołaniu podjętych na tej podstawie przez organ powołujący (AIPN);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na poparcie swojego odwołania podnosi jeden zarzut, dotyczący błędnej interpretacji przez Sąd pojęcia konkursu wewnętrznego w rozumieniu art. 4 i 29 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego, w brzmieniu obowiązującym wówczas, gdy opublikowano ogłoszenie o konkursie, jak również celu wyznaczonego naborowi przez art. 27 i 4 ust. 1 oraz naruszenia zasady równości traktowania lub co najmniej naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi zasadniczo, że z orzecznictwa Trybunału i Sądu wynika, że wyrażenie „konkurs wewnętrzny w instytucji” dotyczy wszystkich osób zatrudnionych w tej instytucji na podstawie stosunku prawa publicznego, w tym członków personelu pomocniczego, i że Sąd błędnie zinterpretował to orzecznictwo, jak również zakres sformułowania „konkurs wewnętrzny”, gdyż skupił się na głównym celu tego konkursu, określonym raczej na podstawie subiektywnych kwalifikacji niż na samym charakterze, określonym na podstawie obiektywnych warunków dopuszczenia do konkursu i wymienionych w ogłoszeniu o konkursie.

Skarżąca twierdzi następnie, że o ile nie można zaprzeczyć temu, że organ powołujący dysponuje szerokim zakresem uznania przy określaniu w ogłoszeniu o konkursie warunków dopuszczenia do niego, o tyle korzystanie z tego uznania powinno zawsze być zgodne z wymogami stanowiska, które ma zostać obsadzone oraz z interesem służby tak, by nie mogła być przyjęta teza o wykluczeniu członków personelu pracowniczego z uwagi na to, że w odróżnieniu od urzędników i członków personelu tymczasowego, nie musieli oni przy zatrudnieniu udowodnić posiadanych przez siebie najwyższych kompetencji, wydajności i uczciwości. Dowód posiadania takich cech powinien w istocie wynikać po prostu z pozytywnego wyniku egzaminów preselekcyjnych i selekcyjnych przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie. Tak samo powinno być w przypadku dowodu na zdolność do wypełniania zadań objętych stanowiskami, które mają być obsadzone.

Pomocniczo, skarżąca podnosi, że wyrok, o którego uchylenie wnosi, jest niewystarczająco uzasadniony, gdyż Sąd nie odpowiedział na jej argument dotyczący wewnętrznej sprzeczności w ogłoszeniu o konkursie, które wykluczało kandydaturę członków personelu pomocniczego, lecz dla potrzeb obliczania stażu pracy dopuszczało staż pracy nabyty w charakterze członka personelu pomocniczego w pewnych grupach funkcyjnych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 25 stycznia 2007 r. — Confcooperative Friuli Venezia Giulia, Luigi Soini, Azienda Agricola Vivai Pinat Mario e figlio przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-23/07)

(2007/C 82/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Confcooperative Friuli Venezia Giulia, Luigi Soini, Azienda Agricola Vivai Pinat Mario e figlio

Strona pozwana: Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy traktat o przystąpieniu Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (Dz.U. WE L 236 z dnia 23 września 2003 r.) powinien być interpretowany w ten sposób, iż należy uznać, że do oznaczania win produkowanych na Węgrzech i we Wspólnocie Europejskiej począwszy od dnia 1 maja 2004 r. należy stosować wyłącznie przepisy zawarte w rozporządzeniu nr 1493/99 ⁽¹⁾ i rozporządzeniu nr 753/2002 ⁽²⁾, w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004 ⁽³⁾?
- 2) Czy art. 52 rozporządzenia nr 1493/99 stanowi wystarczającą podstawę prawną, aby upoważnić Komisję Europejską do wprowadzenia zakazu stosowania określonego oznaczenia wina (w tym przypadku: „Tocai friulano” pochodzącego od określonej odmiany winorośli zarejestrowanej zgodnie z prawem w odpowiednich rejestrach państwowych Włoch i wymienionej we właściwych rozporządzeniach wspólnotowych)?

- 3) Czy art. 34 ust. 2 akapit drugi traktatu WE, który zabrania wszelkiej dyskryminacji między producentami i konsumentami produktów rolnych wewnątrz Wspólnoty Europejskiej, pociąga za sobą zakaz dyskryminacji producentów i użytkowników jednego tylko oznaczenia wina, a mianowicie oznaczenia odnoszącego się do wina „Tocai friulano”, spośród 122 oznaczeń wymienionych w załączniku I do rozporządzenia nr 753/2002 (w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004) polegającej na zakazie dalszego używania tego oznaczenia po dniu 31 marca 2007 r.?
- 4) Czy art. 19 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 753/2002, który potwierdza legalność używania oznaczeń odmian winorośli wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia (w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004) należy interpretować w ten sposób, iż należy uznać za możliwe i prawnie dopuszczalne istnienie przypadków identyczności nazw odmian winorośli i oznaczeń geograficznych odnoszących się do win produkowanych we Wspólnocie Europejskiej?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie, czy art. 34 ust. 2 akapit drugi traktatu WE, który zabrania wszelkiej dyskryminacji między producentami i konsumentami produktów rolnych wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zabrania Komisji Europejskiej stosowania w jej własnym rozporządzeniu kryterium identyczności w sposób wynikający z załącznika I takiego rozporządzenia, czyli w sposób uznający uprawnienie do używania szeregu nazw odmian winorośli, które zawierają oznaczenia częściowo lub całkowicie identyczne z taką samą liczbą nazw geograficznych, jednocześnie wykluczając zgodność z prawem używania jednej jedynej nazwy odmiany winorośli („Tocai friulano”) od wieków legalnie używanej na rynku europejskim?
- 6) Czy art. 50 rozporządzenia nr 1493/99 należy interpretować w ten sposób, że stosując postanowienia art. 23-24 Porozumienia TRIPS — w tym w szczególności postanowienie art. 24 ust. 6 tego Porozumienia — w dziedzinie identyczności oznaczeń wina, rada ministrów i państwa członkowskie (a tym bardziej Komisja Europejska) nie mogą przyjmować ani zezwalać na przyjmowanie aktów prawnych, takich jak rozporządzenie Komisji nr 753/2002, które w dziedzinie oznaczeń identycznych zastrzegają odmienne traktowanie dla win, które w aspekcie identyczności oznaczenia wykazują się tymi samymi cechami?
- 7) Czy, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, wyraźne odesłanie do art. 23 i 24 Porozumienia TRIPS, zawarte w motywie nr 65 i w art. 50 rozporządzenia nr 1493/99, nadaje moc bezpośredniego obowiązywania we wspólnotowym porządku prawnym postanowieniu zawartemu w art. 24 ust. 6, które sankcjonuje prawo państw sygnatariuszy rzeczonoego Porozumienia do ochrony oznaczeń identycznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 179, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 118, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 263, str. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 25 stycznia 2007 r. — Cantina Produttori Cormons, Luigi Soini przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-24/07)

(2007/C 82/27)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cantina Produttori Cormons, Luigi Soini

Strona pozwana: Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy traktat o przystąpieniu Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (Dz.U. WE L 236 z dnia 23 września 2003 r.) powinien być interpretowany w ten sposób, iż należy uznać, że do oznaczania win produkowanych na Węgrzech i we Wspólnocie Europejskiej począwszy od dnia 1 maja 2004 r. należy stosować wyłącznie przepisy zawarte w rozporządzeniu nr 1493/99 ⁽¹⁾ i rozporządzeniu nr 753/2002 ⁽²⁾, w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004 ⁽³⁾?
- 2) Czy art. 52 rozporządzenia nr 1493/99 stanowi wystarczającą podstawę prawną, aby upoważnić Komisję Europejską do wprowadzenia zakazu stosowania określonego oznaczenia wina (w tym przypadku: „Tocai friulano” pochodzącego od określonej odmiany winorośli zarejestrowanej zgodnie z prawem w odpowiednich rejestrach państwowych Włoch i wymienionej we właściwych rozporządzeniach wspólnotowych)?
- 3) Czy art. 34 ust. 2 akapit drugi traktatu WE, który zabrania wszelkiej dyskryminacji między producentami i konsumentami produktów rolnych wewnątrz Wspólnoty Europejskiej, pociąga za sobą zakaz dyskryminacji producentów i użytkowników jednego tylko oznaczenia wina, a mianowicie oznaczenia odnoszącego się do wina „Tocai friulano”, spośród 122 oznaczeń wymienionych w załączniku I do rozporządzenia nr 753/2002 (w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004) polegającej na zakazie dalszego używania tego oznaczenia po dniu 31 marca 2007 r.?
- 4) Czy art. 19 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 753/2002, który potwierdza legalność używania oznaczeń odmian winorośli wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia (w wersji zmienionej przez rozporządzenie nr 1429/2004) należy interpretować w ten sposób, iż należy uznać za możliwe i prawnie dopuszczalne istnienie przypadków identyczności nazw odmian winorośli i oznaczeń geograficznych odnoszących się do win produkowanych we Wspólnocie Europejskiej?